

(KRISTINA OJA)

Portfolio

author's position

(0 0)

AUTORIPOSITSIOON

Kui küsitakse, mida täna teen, vastan ilmselt: "Koon." Kudumine on abivahend, mis juhib mind läbi eksistentsi kaardistamata territooriumide. See on viis leida ennast üles selles kiires elutempos, kus vaevu jõutakse uurida lähedastelt, kuidas neil läheb. Mul on sügav uudishimu ja järeleandmatu soov väljendada oma individuaalsust loovuse kaudu. Ma tunnen huvi uuenduslike lahenduste vastu, katsetades erinevaid tehnikaid ja materjale ning taaselustades vanu käsitöötraditsioone. Maailm, kus ma elan, on täis erinevate tekstuuride, toonide ja funktsioonidega isikupäraseid materjale, mis inspireerivad mind iga päev looma ja avastama midagi uut.

table of contents

(0 1)

SISUKORD

CV	4
Katkenud joon	6
Ma olin kadunud	18
Teine	52

curriculum vitae

(KRISTINA OJA)
27.02.1999

CV

kristinaoja9@gmail.com
+3725122354

Hariduskäik

2023- Tallinna Tööstushariduskeskus
 rätseplustilist
 2021-2024 Eesti Kunstiakadeemia
 tekstiilidisain cum laude
 2022-2023 Escola d'Arti Superior de
 Disseny de Valencia
 2006-2018 Toila Gümnaasium
 kuldmedaliga
 2016-2017 Colegio Raimapu Santiago
 Tšiili
 2006-2014 Toila Muusikakool
 2010-2013 Toila Kunstikool

Keelteoskus

Eesti_C2
 Inglise_B2
 Hispaania_B2
 Saksa_B1

Arvutioskus

Adobe Photoshop
 Adobe InDesign
 WeavePoint
 Adobe Illustrator
 Microsoft Office Programmid

Ettevõttepraktika

2023-2024 MTÜ Päikesekudumid

Näitused

2024 "TASE" Eesti
 Kunstiakadeemia lõputööde
 festival Tallinna Kunstihoones
 2023 EKA moe-, tekstiili- ja
 aksessuaaridisainitudengite
 eksperimentaalvormide näitus
 2022 näitus "Kantav
 arhitektuur" Põhjala tehases

Osalemine konkursside

2024 ERKI moeshow

Osalemine projektides

2024 Adidas Maker Lab x
 EKA Saksamaal Nürnbergis

Tunnustus

Mari Adamsoni nimeline
 parima tekstiilitudengi
 stipendiumi laureaat 2024
 aastal

(0 2)

broken line

KATKENUD JOON

Lõpetamata lugudest inspireeritud kangas,
mis on kootud tööstuslikul kangakudumismasinal.
Soovisin testida, kuidas kootud
kangas reageerib pesule ning erinevad
katsetud viisid mind avastuseni, et mul on
võimalik ise käsitsi kangast manipuleerida
lõhkudes selle korrapärasuse, mis kaasneb
kangakudumisega.

Eesti Kunstiakadeemia kangakudumise
tehnoloogia ja -disain 2
kevad 2024
mõõtmed: 140x290cm
juhendaja: Imbi Armas

moodboard

I wish people would stop dying and I would stop worrying about it

< Foto autor David Clapp

protsess

Ühik: _____
Kõrre: _____

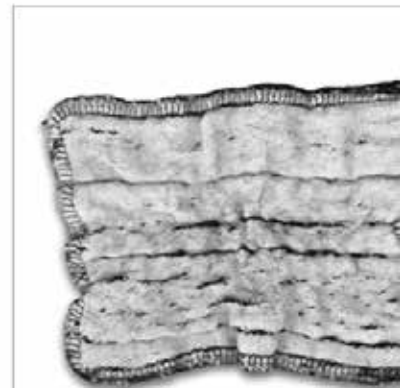
Technique: masinakudumine

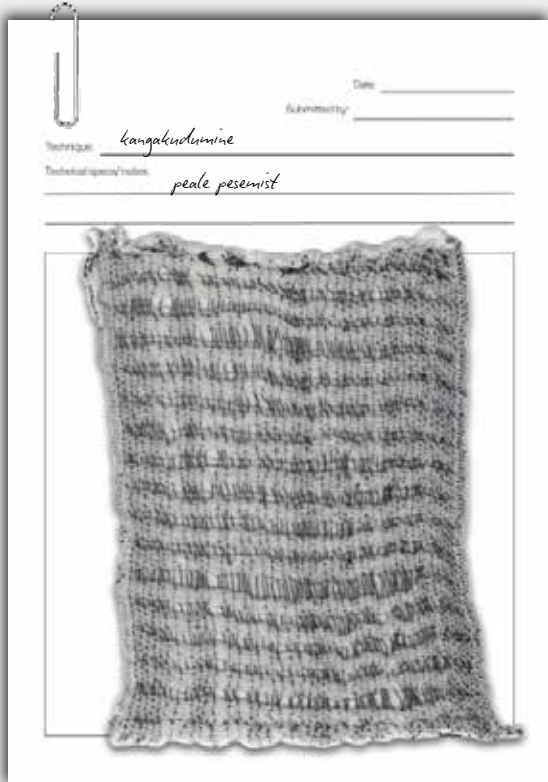
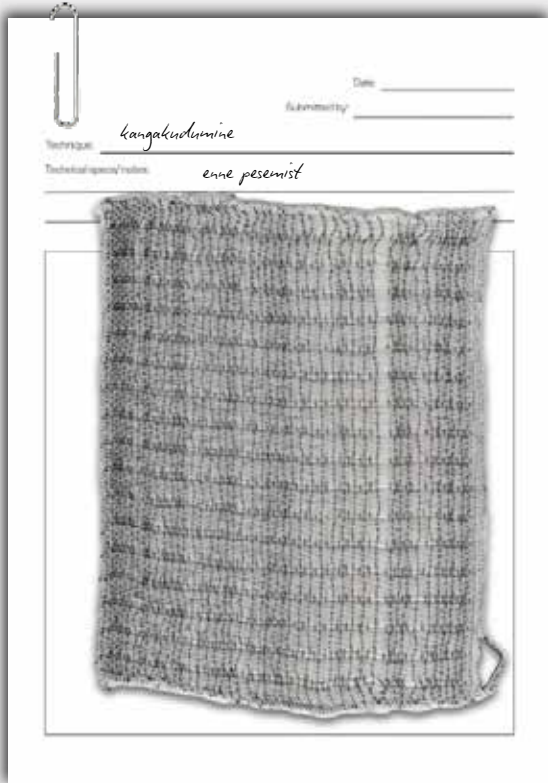
Technical aspects/note: inspiratsioon kangakudumiseks
osaline kudumine

Technique: kangakudumine

Technical aspects/note: käsitsi pestud
must vill ja valge puuvill

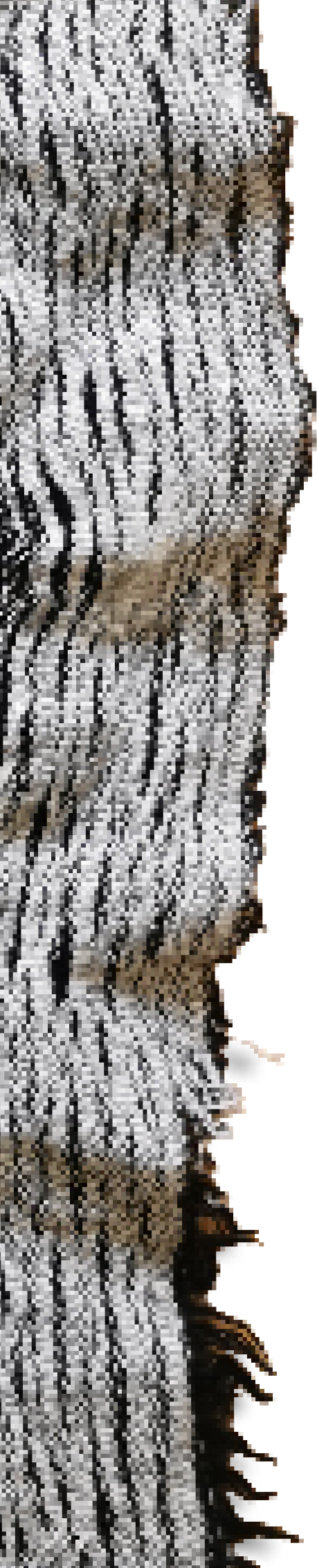
kangas o'tse masinatt, t'ime'long must vill, koel'ong valge punvill

kangas käsitsi manipuleeritud

> Kanga parem ja pahem pool

i was lost

(0 3)

MA OLIN KADUNUD

25-aastaselt
vanavanema
juurde, istus
mõtteid. Ma
selgelt, kuid
ütles, et tem
juures veeta
kui mõtlesin.
nädalad suvi
ülesanded te
iga kord valu
vanavanema
Nende vaata
vaatasid näo

Üksikutel õh
kätte ema ki
kes ma olen.
seast kaasla
sahtlipõhja p
hetkel panin
elavateks ka
ja omapärad
nüüd lugusid
pildid muutu
mul kõrvus,
hingele. Mul
polnud koge
sellest, kust

Ma olen valmis rääkima loo oma vanavanematest. Kui teised läksid suveks vanavanemate juurde, siis mina pisikeses korteris mõlgutades oma elu, mida ei tundnud oma vanavanemaid. Mäletan, kuidas mu lapsepõlvesõbranna puistas hinge ning ütles, et ta küll ei taha kolm nädalat oma vanavanemate juures. Samal ajal hoidsin ma pisaraid tagasi, sest ei tahtnud, et keegi näeks, mida ma kõike teeks, kui saaks olla need vanavanemad. Ma olen oma vanavanematest oma vanavanemate kaisus. Koolitunnis, kus teemal "Kirjuta oma vanavanematest", olid lapsed andnud meeldetuletused olukorrast. Olen oma vanavanemaid näinud vaid fotodel vanades albumites. Mõelgeme, kuidas mõjus kohati tuimestavalt, sest vastu tulevad need vanavanemad, kelle lugusid ma ei tundnud.

Minu õhtutel Tallinnas oma perest eemal võtsin kirjutada sugupuu kroonika, et aimu saada, kuidas elu on muutunud. Mul oli vaja leida nende tundmatute nägude kohta midagi. Jõudsin aastasse 1756. Kätt sügavamale minek ei olnud võimalik, sest pannes jäi pihku vana fotoalbum. Ühel hetkel tuli mulle tähele, et mind uudistavad pilgud muutusid rõõmsaks, kellel igaühel olid omad kiiksud. Fotodel kujutatud inimesed jutustasid mulle, kuidas elu on muutunud, mida ma polnud kunagi kuulnud. Mustvalged fotod muutusid värvilisteks, naerulagin fotol helises sõbralik vaade oli kui paitus mu eraklikule elule. Tekkisid ühendused, seosed, mida ma varem ei tundnud. Läbi piltide jutustati mulle minu lugu. Lugu, mis on minu ja kes ma olen.

Ma uurisin oma suguvõsa inimeste lugusid ja oma kollektsooniga jutustan narratiivi eneseleidmisest. Kudumismasin on vahend, mille abil saan ma edasi anda emotsioone, mis jäävad kestma vaatamata mälestuste tuhmumisele. Vana kudumismasina abil, mille korpus on juba kollakaks pleekinud, saan ma inimeste lugudele anda kestvuse ja uue tähenduse. Kudumismasin on tujukas – vahel ei meeldi talle mõni lõng või viskab ta hoopis silmuseid maha. Temaga tuleb olla kannatlik, käituda nagu väikse lapsega. Tema tundmaõppimine võtab aega. Läbi selle tegevuse saan ma selgust, kuidas puuduolev kontakt oma vanavanematega on minust kujundanud selle, kes ma olen naise ja disainerina.

Mängulised kudumid on inspireeritud nendest piltidest, millel fotokaamera on tabanud praeguseks kadunud hingi ootamatult keset lustakat hetke. Liibuvad rõivad ümber keha on justkui puudutus, mida mu hing üksikutele õhtutele kogeb. See on mu isiklik lugu, mis jutustab, kuidas ma aastatega olen "plaasterdanud" seda tühimikku, mis on minu sees. Kas seda saab nimetada kaotusvaluks, kui ma pole kunagi kohanud neid inimesi? August oma hinges leian kollektsooni tegemise käigus leplikkuse ja leppimise olukorraga. Ma olen saanud aru, et mitte kellegi koht siin maailmas ei ole staatiline ega igavene. See on narratiiv, mis avaneb iga kudumiga, uurimine, mis jätkab minu identiteedi kujundamist. See 7-osaline kollektsoon on minu jaoks lahendus, mis töötab ka siis, kui sõnad ei ole piisavad.

Eesti Kunstiakadeemia bakalaureusetöö
kevad 2024
juhendajad: Liisa Kanemägi, Kirke Talu

fotoalbum

see armastus, see põlvkondade vaheline armastus

uurimisraamat

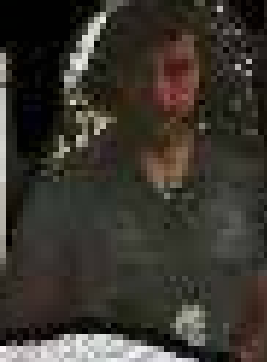
in

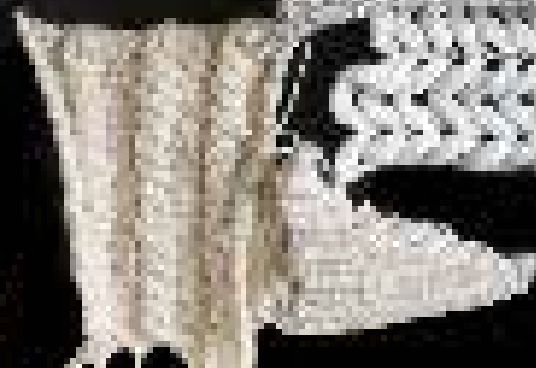
sin vaarisa

min vaarisa

100

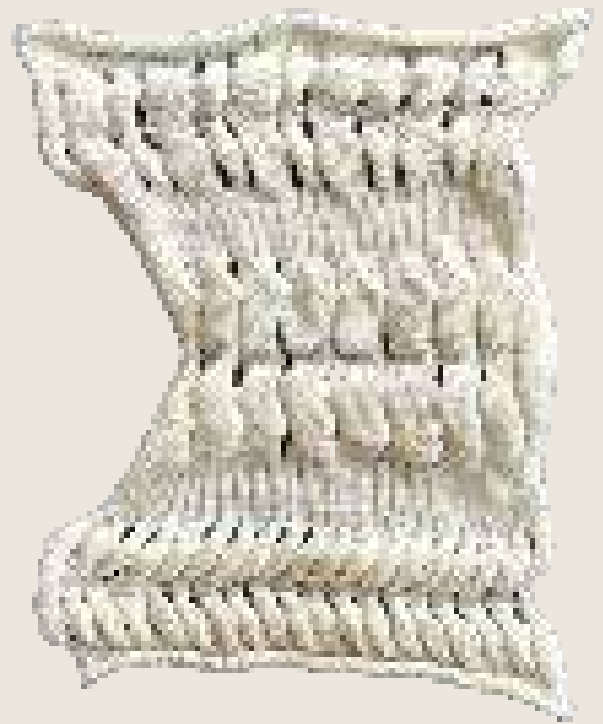

My

kudumishäädised

minu vanavanem

ma igatsen su naeratust, kuigi ma pole kunagi seda teadnud

kootud kinnid

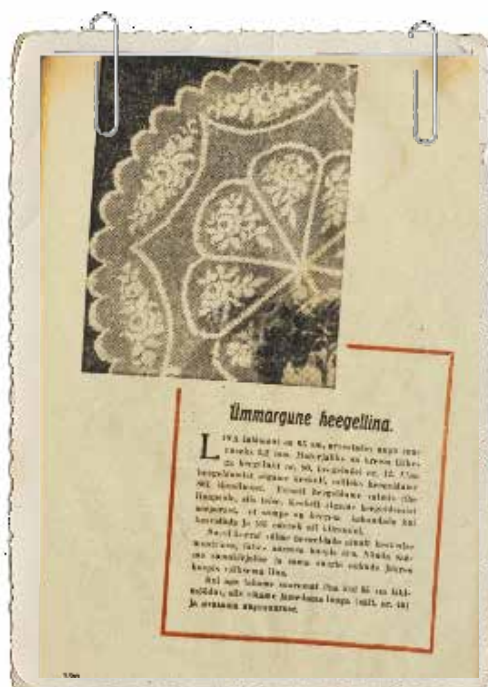
proovisin kududa paksema lõngaga kui ma harjunud oled

kasutades osalise kudumise tehnikat, üritan ma imiteerida kadunud hingele naeratust

vennad Karindid

keegeldusjuhend aastast 1972

minu vanavanemate elutuba

erinevate tekstuuri-dega mängimine

vanad kudumisiidised kombineeritud vanade lihtsatega

miks mitte kombineerida suured vanutatud kindlad õrna pitsiga?

kortsus nahk

katsetus, kuidas imiteerida vananenud
nahka kudumismasinaga abil

masinakudumise kombineerimine smocking
tehnikaga

inspiratsioon minu vanaisa mantlist

kasutasin kursusel 'Kangakudumise tehnoloogia ja-disain'
raames loodud kangast, et katsetada erinevaid vorme lihtsa
lõikega ülerõiva loomiseks

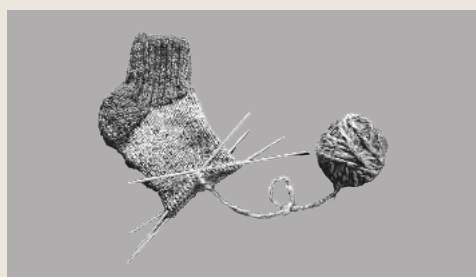
Sinu lahkumine jättis mu hinge
augu – see on tühjus, mida ei saa
kunagi täita

pildid vanadest
moeajakirjast

eksperimenteerimine erinevate värvide
ja sokkide pikkusega, et imiteerida
pitssokke

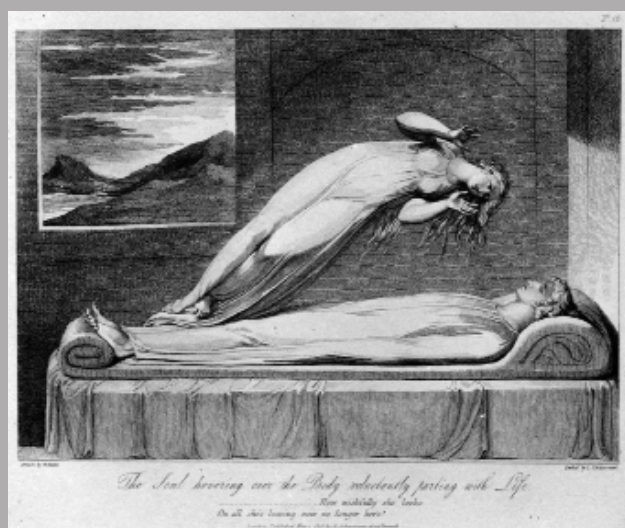
poolik kootud sokk

“Mäletan selgelt, kuidas mu
lapsepõlve sõber ohkas ja ütles,
et ta ei taha kolme nädalat oma
vanavanematega veeta. Samal
ajal hoidsin pisaraid tagasi,
mõeldes, mida ma teeksin, et
veeta need suvenädalad oma
vanavanemate embuses. See
jättis mu hingesse augu. See
on tühjus, mida ei saa kunagi
täita. Sinu lahkumine jättis mu
hinge augu.”

soki kuduma õppimine kudumismasinaga

olles leidnud leplikuse olukorra üle, väljendan ma seda värvi abil

kasutades Ai-d muudan ma must-valged pildid värviliseks

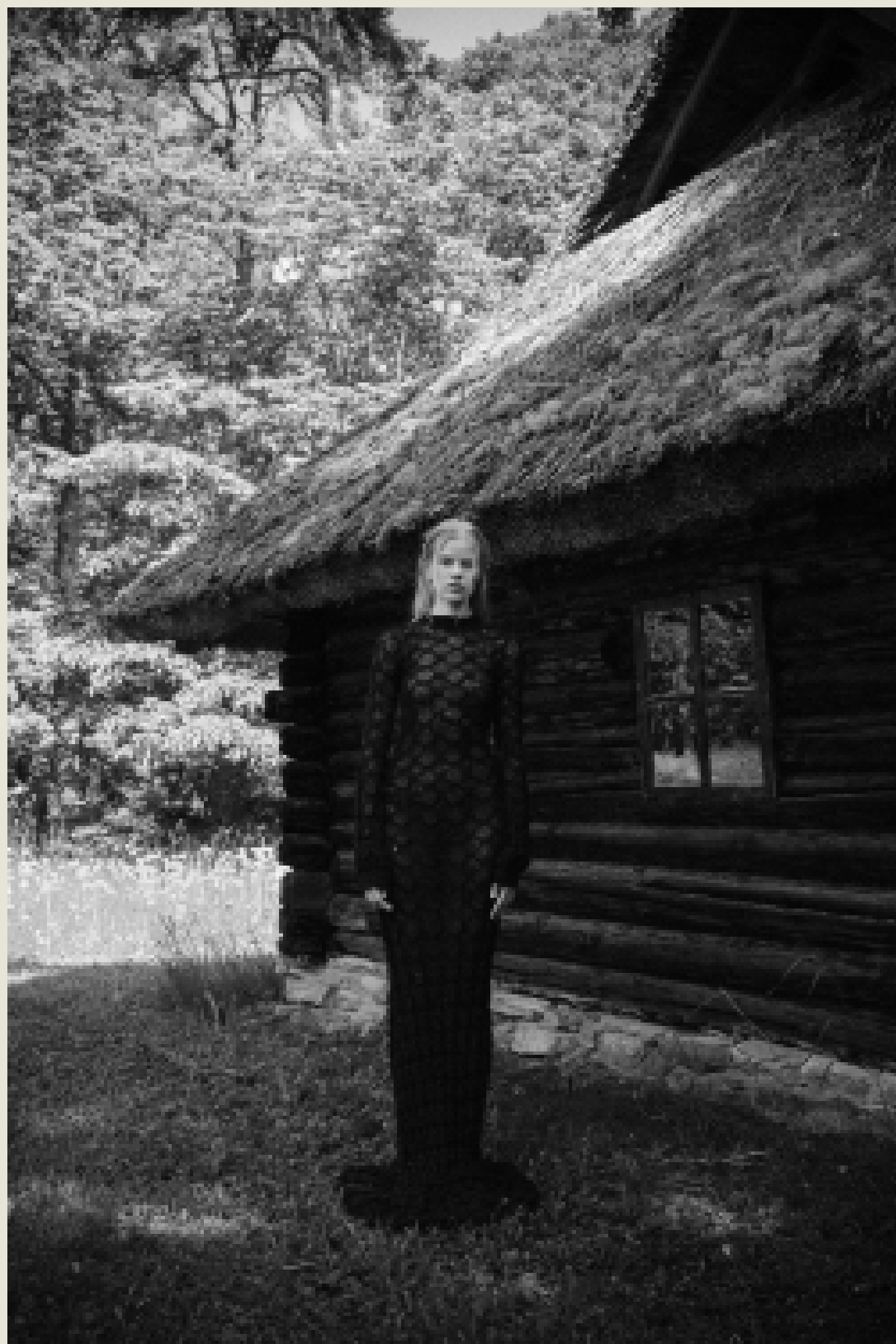

avastamas uusi ja lustakamaid tehnikaid

(0 4)

MA OLIN KADUNUD

Fotod: Iris Tähema
> Modell: Kadri Vahersalu
Muah: Ann-Jennifer Veedler

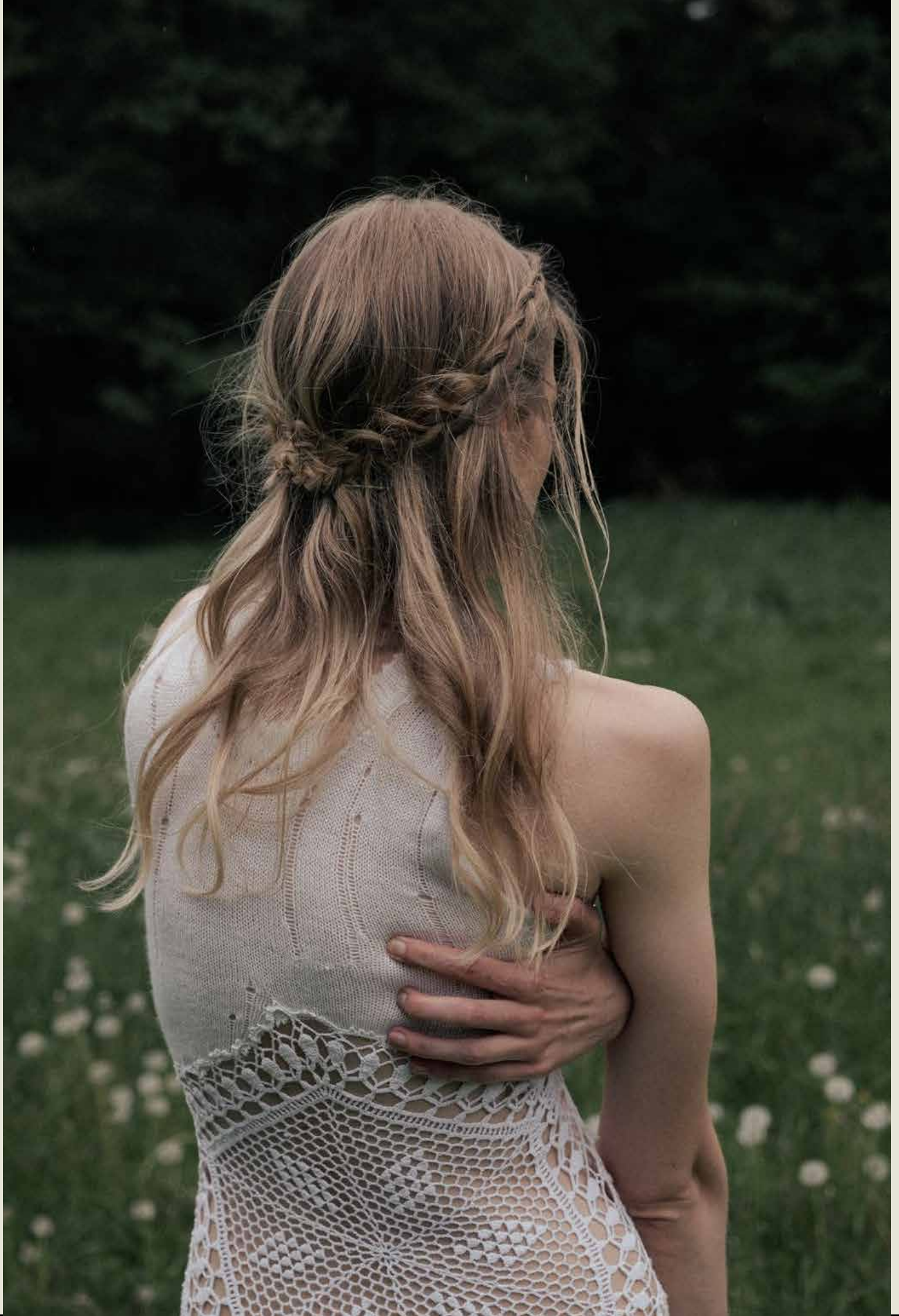

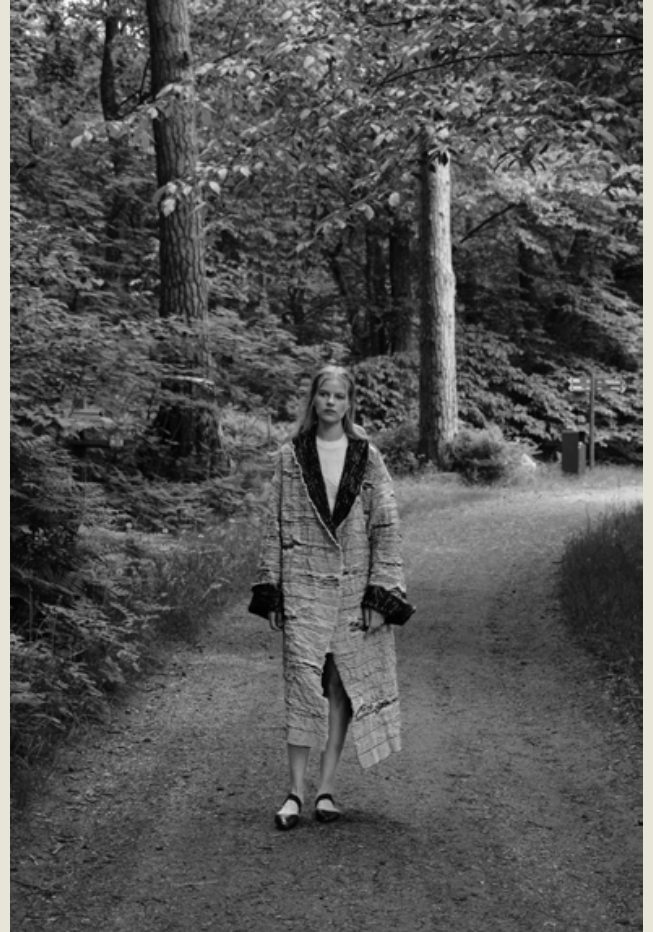

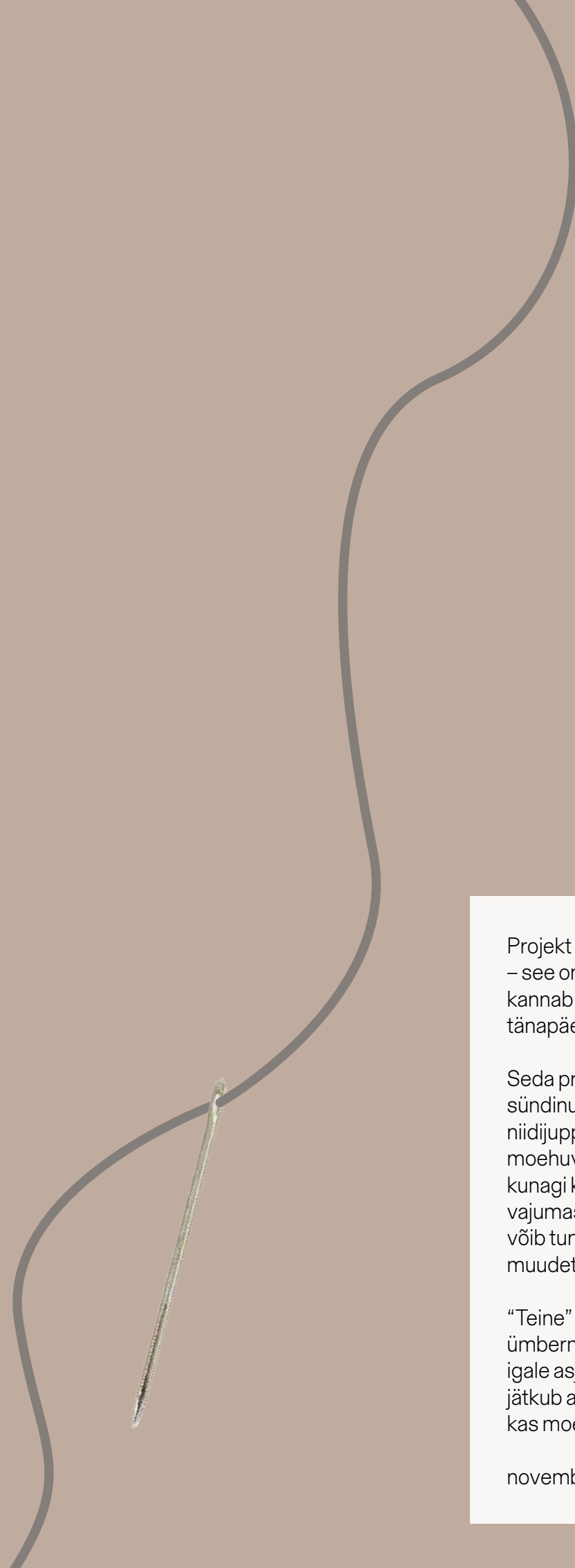

(0 4)

second

TEINE

Projekt "Teine" peegeldab muutumist ja uuestisündi – see on lugu asjadest, mis on saanud uue elu. Iga ese kannab endas minevikku, olles samal ajal tõlgendatud tänapäevases võtmes.

Seda projekti iseloomustab kestlikkus – see on sündinud varasemate tööproovidest, väiksematest niidijuppidest ja kangastest, mida ma teismelise moehuvilisena kokku ostsin, teadmata, kuidas neid kunagi kasutan. Need materjalid, mis olid unustusse vajumas, on nüüd leidnud oma koha. Lambavill, mis võib tunduda kare ja torkiv, on märgviltimise tehnikas muudetud õrnaks ja habraks.

"Teine" ei ole lihtsalt uus – see on taaskujundatud, ümbermõeldud ja ajas edasi kantud, kinnitus sellele, et igale asjale on oma koht. "Teine" ei ole veel valmis, vaid jätkub arenevana ning ootab oma kohta näitamiseks kas moelaval või näitusesaalis.

november 2024- jätkub

moodboard

Ühel sügispäeval kuulasin Vikerraadio saadet Ööülikool, kus Ave Matsin rääkis, kuidas pärand parandab. Ta meenutas Anu Raua päringut veterinaarametile pärast juhtumit, kus üks tema usinatest naabritest kaebas kohutava kodutapu üle – lambaid oli hukatud. Raua vastuses seisis, et loomadest ei jäänud midagi järgi: "Aruka majapidamise juures kasutatakse kõik ära, mis loomast saab."

See lause hakkas mind kummitama ja pani mind mõtlema omaenda loomeprotsessi üle. Mida ma ära viskan ja mida ma alles hoian? Hakkasin teadlikult säilitama ka kõige pisemaid niidijuppe ja kangalappe, tajudes, et oma stuudios olen ma justkui perenaine, kelle ülesanne on olla arukas kasutaja – võtta materjalist maksimum.

Et loodud teosed ei tunduks juhuslikud, võtsin aluseks eestlaste riietusstiili möödunud sajandil, eriti selle, mida kanti pidulikel puhkudel. Mind inspireerisid nii rahvarõivaste struktuur kui ka 20. sajandi pidurõivad – rõivad, millel oli tähendus ja mille kandmine oli sündmus omaette.

Masinkudumist õppides olen loonud hulgaliselt proovitükke, katsetades erinevaid tehnikaid ja mustreid. Need katsetused on ajapikku kuhjunud terveks kastitäieks, kuid nüüd olen leidnud viisi, kuidas neid ühendada villa ja toorsiidiga, andes neile uue elu.

